

[Erik Eriksen.]

ikke noget rart syn, men det står da heldigvis også til vælgerne at udelukke denne mulighed.

Alternativet til disse forskellige varianter af en socialdemokratisk ledet regering er naturligvis en liberal regering. Hvis venstre og det konservative folkeparti får flertal (K. B. Andersen: Hvad for noget?) ... betragter jeg det som en given sag, at de to partier vil danne regering sammen ... (K. B. Andersen: Feberfantasier!) ... Ja, det sagde jeg. Jeg tror, vi kan se bort fra den mulighed, at socialdemokraterne og de radikale får det.

Formanden: Der må ikke afbrydes.

Erik Eriksen: Nej, men jeg var egentlig meget glad for afbrydelsen, hr. formand.

Formanden: Der må alligevel ikke afbrydes.

Erik Eriksen: Nu siger det ærede medlem hr. K. B. Andersen, at det er feberfantasier. Jeg kunne tage det som en selverkendelse. Det er naturligvis muligt, at venstre og det konservative folkeparti ikke opnår flertal, og derfor har jeg også gentagne gange udtalt mig til fordel for en liberal regering på det bredest mulige grundlag. Jeg er ganske sikker på, at jeg også blandt radikale vælgere ikke savner ørenlyd, når jeg fremhæver, at et regeringssamarbejde ikke kan bygges på, om man kan lide det ene eller det andet parti. Det kan ikke være et spørgsmål om personlige sympatier eller antipatier, når talen er om, hvilken politik den kommende regering skal føre. Jeg har bebredt det radikale parti, at det i alle efterkrigsårene har foretrukket at støtte eller deltage i socialdemokratiske regeringer, så snart socialdemokratiet ønskede regeringsmagten, skønt der til stadighed har været et liberalt flertal i folketinget. Men lad nu det være historie.

Jeg har ud over afstemningen i Fyns Forsamlingshus noteret mig forskellige vartegn, og i særlig grad har jeg hæftet mig ved den højtærede handelsminister hr. Baunsgaards ønsker om en skattereform, der i væsentlig grad er beslægtet med de synspunkter, som også venstre har. Kunne for-

tiden tie og blot fremtiden tale, så skulle vi i hvert fald på dette grundlag kunne sætte os til forhandlingsbordet som ligeberettigede parter og finde en fælles vej frem.

I denne forbindelse vil jeg gerne sige nogle ord også om det samarbejde, vi har haft mellem venstre og det konservative folkeparti i vel snart 15 år. Jeg har altid set sådan på det, at der var tale om et åbent samarbejde, hvori hvert parti, der ønsker at føre en liberal politik, kunne deltage. Derfor er det også — undskyld, jeg siger det — noget vrøvl at tale om en blok, der står med front imod andre. Vi står som to ligeberettigede parter, der har set ens på det store flertal af problemstillinger i årene efter krigen. Det er barnagtigt at tale om, at det ene parti dominerer det andet, eller at der er revner i blokken og andet af samme skuffe. Det er jo ren vælgermødetale. Det er nu engang således, at vi inden for venstre og de konservative ser forskelligt på nogle spørgsmål, og det respekterer vi gensidigt.

Jeg skal ikke udtale mig om, hvorvidt vore modstandere har svært ved at forstå, hvorledes et sådant frit samarbejde kan bestå og trives, fordi man måske ikke selv kender en sådan samarbejdsform. De to partier har aldrig nogen sinde haft brug for protokoller eller håndfæstning af nogen art, overhovedet aldrig, og derfor kan jeg roligt sige, at vi heller aldrig har afvist nogen, der vil deltage i et bredt liberalt samarbejde, i regeringen eller uden for regeringen, og det er vel netop et skifte til det liberale, der er brug for i dagens politik.

Jeg vil slutte med at sige, at for mig står det, som om socialdemokratiet trænger til en hvilepause. Jeg har måske nok i dag markeret forskelle i synspunkter mellem den nuværende socialdemokratisk ledede regering og venstre, men jeg vil ikke ende disse bemærkninger uden at have givet udtryk for, at jeg ikke ser noget selvstændigt mål i blot at skærpe modsætningerne. Også efter valget kan der opstå situationer, hvor der bliver brug for et samarbejde mellem alle demokratiske partier; men det er rigtignok min opfattelse, at det er meget afgørende, hvem der kommer til at formidle et sådant samarbejde. Det nævner jeg, fordi de nuværende regeringspartier med en ganske enkelt undtagelse, nemlig det såkaldte omsforlig, til stadighed har følt sig fristet til at søge strid,